

Anar fent o renovar?

Si voleu colleccionar contradiccions i comportaments absurds, fiqueu-vos en el comportament religiós de la gent, sobretot en el comportament dels que són religiosos a temporades. La d'ara, la de les anomenades «primeres comunions», potser és la més adient per a fer-ho.

Tantmateix ja ho és, moltes vegades, el casament. Per què, aquell que no ha anat mai més a missa des de que era petit (potser des de que va fer la comunió) i que, com tants d'altres, ha dit mil penjaments de la religió... ha d'acudir a aquesta mateixa religió per a casar-se? És absurd. Encara sort que això ha començat la devallada perquè cada dia n'hi ha més que es casen «pel civil».

Aquest mateix no voldrà saber res dels capellans en tot el que li resti de vida. Es morirà sense sacraments; però, gràcies a l'eficiència de la companyia de pompes fúnebres i a la pietosa insinuació d'algun parent o veí, encara tindrà un capellà que resarà un respons damunt el seu taüt.

Aquest mateix individu, amb la seva muller, un cop nascut el fill, potser després de dubtar una mica, tot i no creient-hi, ha fet que el fill rebés el baptisme que fa membre d'una societat tan bescantada per ell: l'Església catòlica.

I, ja arribem a allò que dèiem: el dia de la primera comunió.

«Veurà, els avis, les tietes... a la seva escola tots els nens la fan... el nen tindria un trauma, sap?»

I el nen farà l'anomenada «primera» comunió que en realitat hauria de ser anomenada l'«única», car, amb molta probabilitat, no s'acostarà mai més a l'altar.

Algú sortirà amb un assaig de justificació de tipus sentimental: «la gent no estan en contra; més aviat, en el fons, ho senten, el que passa, etc. etc.».

El sociòleg, somriu: tothom és víctima del medi social en el qual està immers. Voltaire, els estius que passava a pagès, anava a missa... El medi ens afaisona. Les masses ja fa anys que estan allunyades de l'Església (amb raó o sense, és una altra qüestió...).

Ve l'etnòleg i ens precisa: el naixement, la pubertat, el casament i la mort comporten «ritus de pas». És una constant (evident en les actuals poblacions primitives d'Àfrica, d'Amèrica, d'Oceania...) que es perd en els temps més remots de la història. Encara avui algunes tribus africanes, al pobre vailet que voreja la pubertat (aquí diem «que ja té l'edat de fer la primera comunió») me l'agafen i el circumciden davant de tota la tri-

bu, a més li fan passar unes proves tan doloroses com aquesta durant una temporada... La mateixa força telúrica que empeny a aquests africans (i a tants d'altres pobles primitius) a fer el que fan, és la mateixa que empeny als vostres civilitzats a marcar amb un ritu religiós aquests moments transcendents de la vida de l'home. No us hi oposeu, que no en traureu res.

No són pas pocs els que ho han entès així i opten per rendir-se. No fóra millor, d'acord amb l'Esperit Sant que tot ho renova, de fer que en cada home de Cromagnon, que som tots, s'hi realitzés la creació de l'home nou de la resurrecció, artífex del propi alliberament?

J. Rovira Tenas

Notícia de l'Ajuntament

No pas per ara

Un ciutadà, que tingué l'amabilitat i la paciència de llegir el meu comentari de la setmana passada, em pregunta si ja hem trobat el cordill.

La meua resposta és la que encapçala l'article: no pas per ara. I tampoc sabria dir-li quan ni com podrà trobar-se.

Allò que sí puc dir-li és que el cordill caldrà que sigui molt llarg i molt valent, perquè la baldufa és molt més grossa i pesada del que podíem suposar.

En la nostra campanya electoral fèiem unes apreciacions molt pessimistes sobre la situació econòmica municipal, i avançàvem, amb totes les reserves, unes estimacions basades en les xifres que coneixíem, i que eren les úniques que se'ns havien facilitat. Si aquestes xifres haguessin contingut tot el deute municipal, ara saltaríem de contents. El panorama és molt negre.

El deute a 31 de desembre del 1978 sobrepassa els quatre-cents milions de pessetes. Per tal de fer-hi front, en teoria només podrà disposar-se de poc més de vuitanta milions procedents del crèdit del Banc de Crèdit Local corresponent al pressupost extraordinari de liquidació de deutes. Ja és xocant que s'hagin pogut contraure deutes sense pressupost previ i que després calgui fer-ne un per a liquidar-los, però, fins i tot així, tampoc se sap quan lliurarà el Banc els diners del préstec.

No acaben, encara, ací les fatigues. Aquells quatre-cents milions llargs vindran augmentats amb més de vuitanta milions, perquè el pressupost pel present any 1979 només és equilibrat en teoria, mentre que, en realitat, produirà un dèficit indefugible que pot calcular-se en aquesta xifra, ja que, davant d'uns ingressos de tres-cents milions, es preveu que les despeses excediran de tres-cents vuitanta.

En resum, per tal de liquidar els deutes de l'Ajuntament, és a dir per tal de poguer pagar els creditors, caldria disposar, d'ací a final d'any, de vuit-cents milions de pessetes, dels quals pel pressupost ordinari tant sols se'n poden recaptar uns tres-cents.

Tot això sense comptar el deute de «Viviendas Municipales de Granollers, Sociedad Anónima».

Déu ens empari.

Pere Canal

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Anuncieu-hi!